

децентралізація не узгоджується з частиною першою ст.140 Конституції України, згідно з якою територіальною громадою може бути лише «добровільне об'єднання у сільську громаду жителів кількох сіл», котре повинно мати статус адміністративно-територіальної одиниці.

Проте, утворення об'єднань територіальних громад може створювати конфлікти у взаємодії з існуючими районними адміністраціями. Для об'єднання громад на певній території потрібно чітко і прозоро обрахувати всі прибуткові можливості, які дадуть змогу вирішувати соціальні проблеми. Необхідно на етапі підготовки самоорганізації проводити громадські слухання за участі спеціалістів – юристів, психологів, спеціалістів різних галузей господарювання.

Добровільне об'єднання територіальних громад впродовж 2015–2017 рр. мало значний позитивний результат. По всій території України мають бути створені спроможні та дієздатні органи місцевого самоврядування базового рівня – територіальні громади. Процес добровільного об'єднання територіальних громад створив передумови для трансформації територіального устрою і субрегіонального рівня. Існування на районному рівні райдержадміністрації, райради, виконавчих органів об'єднаних територіальних громад із визначеними законом переважно дубльованими повноваженнями, потребує зміни системи органів влади на районному рівні, перерозподілу та розмежування повноважень і ресурсів. Тому, наступним важливим кроком подальшої децентралізації є удосконалення територіальної організації влади на субрегіональному рівні.

Петраш Євеліна Іванівна

Науковий керівник: ст., викладач Дума Олег Ігорович

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ УКРАЇНСЬКОГО ЕКСПОРТУ

Зовнішня торгівля є взаємодією країни з іноземними державами з приводу переміщення товарів і послуг через національні кордони. Для забезпечення фінансово-економічної безпеки держави ключовою складовою зовнішньої торгівлі є експорт, який передбачає вивезення товарів та послуг за кордон і отримання взамін іноземної валюти. Експорт, подібно до інвестицій, що збільшує сукупний попит у країні і приводить в дію мультиплікатор зовнішньої торгівлі, створюючи первинну, вторинну, третинну і т. д. зайнятість. Збільшення ж імпорту обмежує дію цього ефекту внаслідок відпливу фінансових ресурсів за кордон. [2] Зовнішня торгівля дає змогу державі: а) отримувати додатковий дохід від продажу національних товарів і послуг за кордоном; б) наситити внутрішній ринок; в) подолати обмеженість

національних ресурсів; г) підвищити продуктивність праці, спеціалізуючись у світовій торгівлі на постачання певної продукції на світовий ринок. [1]

Експорт товарів – це продаж та вивезення товарів за кордон з метою їх реалізації на зовнішніх ринках через передання у власність контрагенту в іншій країні [3].

Стратегічне значення експорту для економіки країни зумовлюється тим, що експорт розглядається як показник конкурентоспроможності та стійкості держави на національному ринку. Саме тому, модернізація міжнародної політики відіграє ключову роль в економіці країни, адже тільки за умов побудови стійкої та адаптованої до зовнішніх умов господарської системи, можливе залучення вагомих іноземних інвестицій та новітніх технологій. На сьогоднішній день, найбільша проблема експорту полягає в тому, що Україна залишається сировинною базою для багатьох більш розвинених країн, від яких потім імпортує вже готову продукцію. Готова продукція становить лише близько 15% всього експорту, тоді як сировина займає 85%. [4] Як бачимо, основу українського експорту складають саме сировинні товари, які мають незначну додану вартість, та експорт яких збільшує ціну цієї сировини всередині країни. Перехід до експорту готової продукції, а не сировини для неї, сприятиме підвищенню рівня ВВП, створенню нових робочих місць, розвитку індустріального виробництва в державі. Важливою проблемою розвитку експорту в Україні за останні роки є переорієнтація на ринок ЄС. Оскільки цей ринок є більш вимогливим з точки зору споживчого попиту та регульованим національним та загальноєвропейським законодавством, він є менш доступним для українського виробника. Згідно статистичних даних у 2017 р. експорт товарів до країн ЄС становив 17533,4 млн. дол., що становить 40,5% загально експорту країни, і збільшився порівняно з 2016 р. на 4037,1 млн. дол., тобто на 29,9%. [4]

Основними партнерами серед європейських країн, станом на кінець 2017 року, є: Польща – 15,5%, Італія – 14,1% та Німеччина – 10,0%. (рис.1).

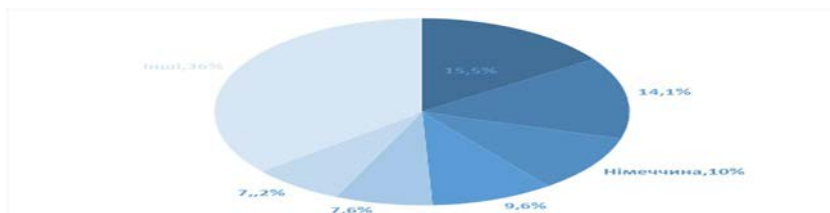

Рис. 1. Партнери України серед країн ЄС [4]
Важливими проблемами розвитку експорту в країні ЄС є:

1. Існування технічних бар'єрів.[5]
2. Валютне регулювання.
3. Прагнення «швидких грошей».
4. Наявність кордонів між ЄС та Україною.
5. Державна політика у сфері експорту.

Українські експортери витрачають забагато часу на підготовку документів, а майже половина вартості експортної операції припадає на процедуру оформлення. Для однієї операції, пов'язаної із закордонними продажами, українським підприємцям потрібно 11 документів, приблизно 127 годин і 667 доларів.

Загалом же, відкритість найбільшого ринку світу з понад 510 млн населення та ВВП в розмірі 21,7 трлн.дол., створює для українських виробників можливості та перспективи, яких в них не було за всі роки незалежності. І ми впевнені, що ті виробництва товарів чи послуг, які зможуть реалізувати свій експортний потенціал, отримають не тільки значний приріст доходів, досвіду та експертності в бізнесі, але і зменшать власні ризики та отримають стабільність поставок власного товару на ринки сталого розвитку.

Література:

1. А. І. Салов. *Економіка. Конспект лекцій, 2009*
2. Савченко А.Г., Пухтаєвич Г.О., Тітьонко О.М. *Макроекономіка. Київ: Либідь, 1999, 288 с*
3. *Закон України «Про зовнішньоторговельну діяльність»*
4. *Державна служба статистики України (Електронний ресурс: <http://www.ukrstat.gov.ua/>)*
5. *Електронне видання «Юридична газета online».*

У. Петруха

Науковий керівник – к.е.н., ст. викл. С.О.Комаринець

РОЗВИТОК МАНУФАКТУРНОГО ВИРОБНИЦТВА У СЕРЕДНЬОВІЧНІЙ АНГЛІЇ

Мануфактура– це одна з форм організації промисловості, при якій зберігається реміснична техніка, але вже існує поділ праці. Індустріалізація країни безпосередньо пов'язана з розвитком мануфактури, оскільки саме від неї залежить розвиток країни вцілому.

Основними ознаками мануфактури є: використання вільнонайманої праці, розподіл праці під час виробництва продукції, механізація виробництва, що значно полегшує роботу працівникам цеху.

В Англії розвиток мануфактури почався із вовняної промисловості (суконного виробництва). Тому вже у 18 столітті третину англійського експорту займала вовняна продукція. Також існували спеціалізації за окремими видами сукна, яких було кілька десятків.

Розвитку мануфактурного виробництва сприяла торгівельна політика Англії, яка полягала у підвищенні мит на промислові товари. Спершу за допомогою такої політики англійський уряд мав на меті збільшити багатство країни та домогтися значного припливу золота і срібла, згодом –